

SZÁJTÁTVA

Ez a beszéd!

Véleménye tiszteletben tartását csakis az követelheti meg, aki mások véleményével ugyanígy jár el. Ezért tiszteletben tartjuk azt, amit a Lukács-tanítvány próza- és drámaíró, a publicista **Eörsi István** nyilatkozik a *Mal Nap* február 12-i számában. Értjük mi, hogyne értenénk, amikor azt mondja, „Én is kezét fogtam... olyan, általam nagyon nem kedvelt emberekkel, mint Aczél (György), megpróbáltam mosolyogni...” Mi ugyan nem próbálunk meg mosolyogni, amikor azt olvasuk, „a rendszer tömeggyilkosságokkal szilárdította meg hatalmát”, de meglepődni sem lepődünk meg, amikor megtudhatjuk, „vannak olyan törpe korok, és én a Kádár-korszakot annak látom, amelyek egyszerűen nem bírják el a nagyságot.”

Ő így látja, én úgy, ők másként, mi megint másként; természetes. És természetesnek tartjuk, ha kinek-kinek a véleménye torzítatlanul jut nyilvánosságra. Sőt! **Eörsi István** említett nyilatkozata külön tiszteletet ébreszt bennünk, mert minden sandaságtól, célozgatástól mentesen a lényegről, a kérdezett nyíltan vállalt véleményéről tudósít. Ez a beszéd! Így kell ezt, bár mindenki azt mondaná, amit gondol!

Az interjú alanya lefegyverző őszinteséggel közli velünk, „ha szétesne ez a pártállam, amit szívből kívánok, akkor olyan helyzet áll elő, ami még sose volt.” S hittük, naivul, e megállapítást követően elének penderülnek a javaslatok, az elképzelések arról, mi mindent és hogyan kell tenni akkor, amikor ez a „szívből kívánt helyzet” előállna. Szájtátva észleli: sajnos, semmi. Szikrányi sem abból vagy arról, aminek következnie kellene a „tömeggyilkosságokkal megszilárdított hatalom” után.

Mert hiszen azt csak-csak botorság lenne javaslatnak vélni, hogy „ki kell találnunk valami harmadik utat, mert harmadik helyzet van.” S azt végképp botorság lenne tudakolni, ha lenne ilyen harmadik út, vajon hová lehetne eljutni rajta...

MOTTO